

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 23, Nummer 4
Oktober-November-December 2017
Afgiftekantoor: 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Menen

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Kerstbrief	6
Impressies van een stagiair...	7
Woordje van Cristina, voorzitter van vzw Taporì	8
Mijmeringen bij Missiezondag 2017	10
WATTEDOEN ? "Tanya" op 28 februari 2018	12
WATTEDOEN ? Activiteiten van de werkgroep Malle-Zoersel	13
Praktische informatie	12

Wel en wee ... (I)

Zondag 17 september: 't Is goed weer thuis te komen

't Is goed weer thuis te komen: dat heb ik dezer dagen al een paar keer gezegd. Iedereen van ons gezinnetje zit nu voor 100 dagen op zijn of haar plaats: nieuwe uitdagingen voor wie aan iets nieuws begint en tijd om goed door te werken, ook voor wie weer de gewone draad van 't leven opneemt. Dat het tot Kerstmis 100 goeie dagen mogen zijn voor iedereen.

Ik kijk er naar uit om morgen in Taporí opnieuw te beginnen. Er zijn nieuwe kindjes geboren, de vrouw met ernstige systeemziekte heeft enkele nevenreacties op de medicatie, maar alles lijkt toch onder controle. Ik ga er morgen of overmorgen naartoe en neem een doosje Leonidas pralientjes mee.

Ximena, die verantwoordelijk is voor de coördinatie van het revalidatietraject, schreef me al dat Silvana haar ontslag indiende, één dag voor het nieuwe schooljaar begon. Zij was kleuterleidster bij de "Monitos", het kleuterklasje, en zou nu een job krijgen in een openbare school, met een hoger loon en minder verantwoordelijkheid dan in Taporí. Dus nog eens iemand die mee zal draaien in een systeem waarvan ik zelf denk dat het nooit goed zal zijn: een openbaar systeem zonder effectieve kwaliteitscontrole, waar "middelmaticiteit" voldoende is, met mensen die alle moeilijkheden en uitdagingen uit de weg gaan. Zo kennen we het al sinds jaar en dag... Toch wel ontgoochelend, maar goed, misschien mag ik hopen dat ze veel goeie dingen uit Taporí meeneemt en deelt. Zo gaat het en ondertussen vonden Ximena en Ivonne een nieuwe kleuterleidster. We zijn dus weer op weg... soms gelijk don Quijote de la Mancha... maar dat geeft niet. Ik ben ervan overtuigd dat dit beter is dan de armen te kruisen. Er blijft immers altijd de voldoening wanneer we mensen die het heel moeilijk hebben, en soms zelfs opgegeven zijn, heel dankbaar zijn dat er naast dat openbare systeem ook nog een Taporí bestaat. Dus... zullen we ons vertellen weer spannen en goed voortdoen.

Dinsdag 19 september: gisteren een nuttige dag...

Een goeie eerste consultatie dag met een volle agenda. Er was een nieuw pasgeboren baby'tje, vier dagen oud. Daarnaast veel jongvolwassenen met een beperking, toch ook weer elk met hun gezondheidsproblemen die vaak niet in het gewone lijntje lopen. En dan was er ook nog ons eerste Chineeske, niet dat albino-kindje waarover ik in de vorige Vogel schreef, maar wel een kindje dat al enkele jaren naar Taporí komt, met een

zwaar hersenletsel door zuurstoftekort bij de geboorte. Haar mama is Ecuadoraans en haar papa is afkomstig uit China. Hij is als gastarbeider naar hier gekomen om te werken in de petroleumleidingen en is hier blijven hangen. Hij kan nog maar weinig Spaans en ze hebben ondertussen nog een tweede kindje met wie hij in het Chinees communiceert. Misschien wordt dat kind wel de enige persoon in de ruime omgeving met wie zijn vader gewoon kan spreken. Toch wel moeilijk hoor. Nu, hun oudste dochtertje, Xin Wang heet ze, is een zware heupluxatie aan het ontwikkelen, die misschien wel even erg wordt als die van Jefferson, de jongen die je in het Taporí-filmpje ziet en die sinds een viertal jaren niet meer kan zitten omdat zijn heup volledig "uit de noot" zit. Dan droom ik toch van die baclofen-pompen die veel kinderen in Dominiek Savio hebben. Die medicatie zorgt voor een constante spierontspanning waardoor de misvormingen zich trager instellen. Hier is dat jammer genoeg nog een droom...

Woensdag 27 september: een beetje 'knock out'

Hier twee goeie Taporí-dagen achter de rug en voor de moment een beetje "knock out". Veel zorgen en leren omtrent dat ander albino-Chinees kindje dat bijna volledig doof en blind is. Hij woont sinds enkele maanden met zijn tweede adoptie-ouders in Pomasqui. Dat kindje is doof-blind en 3 jaar oud. Hij werd in China geboren en daar te vondeling gelegd. Hij groeide de eerste twee jaar op in een Chinees weeshuis en werd dan geadopteerd door een gezin uit de USA dat zelf al twee kinderen had. Daar moet iets verkeerd gelopen zijn en na enkele maanden werd de adoptie overgedragen naar een ander echtpaar, dat in een diep rouwproces zit omwille van hun twee jongvolwassen zoons die als soldaat in Irak om het leven kwamen. Die mensen zochten om enigszins zinvol verder te leven een totaal andere context op, samen met hun doof-blind geadopteerd albinokind. Hoe en waarom ze dan pal op de evenaar terecht komen, in Pomasqui waar Taporí is, is nog onduidelijk. In ieder geval brengen zij ons een nieuwe uitdaging: communicatie aangaan en uitbouwen met een doof-blind kind, dat waarschijnlijk geen verstandelijke beperking heeft. Van leeruitdagingen gesproken. Kentalis, een Nederlandse organisatie die ik via internet vond, zette ons alvast heel goed op weg. Aan dat centrum is de enige hoogleraar ter wereld, gespecialiseerd in doofblindheid, verbonden. Zij is een Nederlandse orthopedagoge. Hopelijk kan ze ons helpen, want het is ongelooflijk moeilijk om contact te krijgen met dat kind, dat amper 3 jaar oud is en al drie keer totaal van land en context veranderd is... Komende donderdagavond vergaderen we eens allemaal tezamen

Wel en wee ... (2)

over hoe we meer en beter kunnen helpen en de zorg dragen en delen. Om maar een idee te hebben van een "doof blind" kind, moet je eens kijken naar de trailer van een film die gebaseerd is op een waar verhaal: <https://vimeo.com/111205787>.

Zaterdag 7 oktober: vergaderdag....

Het regent hier niet, het giet en het is koud... "El cordonazo de San Francisco", typisch na Sint Michiel, zegt Saulo, nodig om de grond weer open te krijgen en mais te zaaien... hopelijk goed voor komende Pasen : veel humitas ... die maisbroodjes die zo lekker zijn!

De dagen zijn hier goed gevuld en in Taporí wordt goed gewerkt. Gisteren had ik vergaderdag die tien uur duurde, op één na allemaal goeie, nuttige en nodige vergaderingen:

8.00 tot 9.15 uur: Vergadering met een nieuwe huisdokter van het gezondheidscentrum van Pomasqui. Men wil immers dat we hen een lijst van "kwetsbare" mensen zouden doorgeven, o.a. die met "genetisch risico". Nu, wij hebben inderdaad wel al die gegevens... maar of je die zomaar kan en mag doorgeven, is een andere vraag. Temeer omdat hun studiemethode en doel echt wel in twijfel te trekken zijn. Ik ben nu diplomatisch aan het spelen: Ik toon me bereid mee te werken en maak hen heel nieuwsgierig door een tipje van de informatie-sluier op te lichten. Je had hen moeten zien kijken naar onze Excel-formaatjes vol informatie waar ik snel doorheen scrolde... Maar anderzijds kon ik ook mijn opmerkingen, vol voorbeelden en argumenten, laten horen. Het zou mooi zijn om tot een echte samenwerking te komen, waarbij wij onze ervaringen kunnen delen worden, zowel wat het handicap-profiel van onze lokale gemeenschap betreft als wat de organisatie van een wijkgezondheidscentrum rond het thema "handicap" betreft, en dat we er ook iets voor zouden terugkrijgen onder de vorm van de één of andere subsidie (artsenloon, kinesitherapeut, logopedist, ...). De dokter is als "aangestoken" vertrokken, met de belofte om onze informatie door te spelen naar "superieuren" en een nieuwe vergadering te beleggen... Dit verhaal wordt dus vervolgd

9.15 tot 11.15 uur: Overleg met Cristina, o.a. over de Taporí-website die nu hopelijk echt, echt, echt "het licht zal zien". Femke, vriendin van iemand van de Vriendengroep Taporí uit Antwerpen en Jade, die schoon grafisch werk levert, nemen het voortouw. Dat moet iets moois worden en ik ben vooral blij dat we de oplossing gevonden hebben voor de "tweetalige" website: de grote structuur van beide onderdelen zou dezelfde zijn, maar de invulling ervan zal gebeuren door "elke kant". De Ecuadoranen moeten zelf in het Spaans

omschrijven wat Taporí is, onze geschiedenis, manieren van ondersteunen, enzovoort. De Nederlandstalige kant wordt dan ingevuld door de Vlamingen. Ik had eerlijk gezegd veel schrik voor de website, vooral omdat ik vreesde dat dit voor mij heel veel vertaalwerk weg-en-weer zou inhouden. Maar dat is nu niet meer zo. En vooral...het is goed dat we een visie krijgen van uit twee hoeken: Ecuadoranen en Vlamingen. Door-denkertje: Zo wordt de website een voorbeeld van "echte" ontwikkelings-samenwerking en werken we van beide kanten tezamen aan ontwikkeling en uitwisseling.

11.30 tot 12.30 uur: Overleg met "vormingscomité". Wat komt er de komende maanden aan bod zowel inzake "persoonlijke individuele vorming", herhalingen van onderdelen van de basiscursus voor nieuwe personeelsleden (dit jaar toch drie mensen: sociaal werk, ergotherapeut en educatieve psychologe) en een nieuwe vormingsdag tussen Kerstmis en Nieuwjaar. Op deze dag zullen we het hebben over een aantal onderwerpen rond "ernstige meervoudige beperking". Die workshop zal op dezelfde manier opgebouwd worden als die over autisme vorige zomer.

Van 12.45 tot 14.00 uur: Overleg met Kathy over een aantal hangende dingen binnen de consultatie. Ik blijf jammer genoeg met het gevoel zitten dat haar gedachten meer in het ziekenhuis zitten waar ze ook nog een functie heeft. We blijven vanuit Taporí dus actief op zoek naar een nieuwe, derde, collega-dokter. Werk is er immers meer dan genoeg.

Van 14.00 uur tot 16.00 uur: de enige, voor mij althans, nutteloze vergadering was eigenlijk de personeelsvergadering. Die werd ingenomen door een verplichte vorming over "drugs op de werkvloer", opgelegd door de Sociale Zekerheid. Die vorming werd gegeven door een mijnheer die zichzelf de plezantste thuis vond... Maar zijn lesje was jammer genoeg weinig to the point. Hij sprong van den hak op den tak... Ik heb nu wel geleerd dat er in Ecuador een nieuwe drug is waardoor je huid krokodilgroen wordt als je die drug twee maanden gebruikt... Die zou "cocodrilo zombie" heten...

Van 16.00 uur tot 16.45 uur: We moesten wel een tijdje afsnoepen van de volgende vergadering om toch enkele onderwerpen van de personeelsvergadering te behandelen, vooral de organisatie van het eetfeestje komende zondag 15 oktober. Saulo en ik zullen voor de "menestra" zorgen. Dat is een heel lekker recept om linzen klaar te maken. Die worden dan geserveerd bij een geroosterd koteletje en rijst en wat salade... We zullen... "18 kilo" linzen klaarmaken, goed voor 300 borden. Daarnaast maak ik ook nog een

Wel en wee ... (3)

100 dessertjes klaar. Chance dat we al een beetje weten wat "grootkeuken" is.

En dan last but not least: van 16.45 uur tot 18.30 uur: Interdisciplinaire vergadering van het revalidatieteam waarin we de situatie van drie mensen met een beperking die naar het dagcentrum komen "integraal" bespreken. We sloten die vergadering af met een heel goed gevoel, want bij twee van de drie kinderen gaat het eigenlijk echt heel goed, zien we ontwikkeling, werken de ouders goed mee: Voor deze keer geen hopeloze of altijd maar moeilijker wordende situaties dus... Voilà, dat is dan een kort verslag van een schone tapori-dag gisteren.

En dan zou ik nog over Margarita kunnen schrijven... Ze kwam dinsdagnamiddag op consultatie... een beetje gebroken, moe en uitgeput... Ik had echt medelijden met haar... want het blijft ongelooflijk hoe ze met gans haar historie toch blijft voort vechten voor haar vier kinderen. Ik heb me voorgenomen om wat actiever te zijn in haar helpen en we voegden onmiddellijk daad bij onze woorden. Ze had immers nog steeds twee van de vier schoollijsten voor haar kinderen niet kunnen kopen. Amelie is alles gaan halen in de bazaar in Zambiza: twee keer ongeveer 50 dollar. Misschien weinig... maar toch veel, veel te veel voor haar, terwijl de kinderen eigenlijk naar de openbare school gaan waar alles gratis zou moeten zijn. Het ergste is eigenlijk nog dat de kinderen nu al een goeie maand zonder schriften en ander schoolgerief naar school gaan... Alles ligt klaar.

Zaterdag 14 oktober: nog even rond mijn 'onderzoeksproject'... (uit mijn mail aan Prof. Lebeer en Prof. Prinzie)

De voorbije maanden waren weer heel druk, zowel thuis met onze groter wordende kinderen, klassiek veel bezoek en ook mooie redenen voor feest bij ons thuis en in Tapori. Daarnaast was er de politieke onrust die zorgt voor onzekerheid en onregelmatigs op veel vlakken. Nu is wat rust teruggekeerd en leg ik me geconcentreerd toe op de consultaties en op het onderzoek, naast een afgelijnde hoeveelheid coördinatiewerk voor Tapori. In de consultatie en het revalidatiecentrum blijven we telkens opnieuw in de ban van uiterst boeiende-moeilijke, soms uit de hand gelopen omstandigheden. Begin dit jaar hadden we de situatie van de jonge vrouw met systeemsclerose die in erbarmelijke (niet te doen) omstandigheden thuis lag te verrotten, opgegeven uit het ziekenhuis. Het was een groot en vooral emotioneel heel moeilijk werk om duidelijkheid te krijgen in haar medische situatie en vooral ook om de nodige kennis en hulp te vinden. Maar de inzet loonde, we konden het onnodig afzien stopzetten. We vonden haar eind maart immers in

mensonwaardige omstandigheden, met diepe besmette wonden en heel veel pijn, in haar bed thuis. Nu zijn deze wonden helemaal genezen en is er bijna geen pijn meer. Iedereen is bewust van haar delicate gezondheidstoestand, maar nu krijgt ze in een ander ziekenhuis toch een behandeling, die wonderwel goed doet: Misschien toch op weg naar genezing... dat zou het mooiste kerstcadeau zijn voor haar kinderen en haar man en haar moeder, die even oud is als ik... en enkele jaren geleden ook al een zoon verloor.

Sinds het nieuwe schooljaar proberen we een totaal uit de hand gelopen situatie door ernstige gedragsproblematiek bij een kind van 7 met Tubereuze Sclerose eerst te begripen, zijn ouders bij te staan en een weg te vinden in therapie, revalidatie en leren. Daarbij staan we voor twee grote uitdagingen: het gebrek aan kennis en ervaring (waar weliswaar veel aan kan gedaan worden door het zoeken en vinden van de juiste informatie en willen leren), maar ook de nood aan interdisciplinair samenwerken met o.a. de neuroloog die zelf zei dat hij zich "alleen de convulsies van het kind aantrekt... en vroeg of ik "verantwoordelijk wilde zijn voor de rest". "Samenwerken" in Ecuador blijft heel moeilijk, ik denk uit schrik eigen onkunde te laten blijken. Daarenboven is er een groot gebrek aan specialismes, zoals kinderpsychiatrie.

En het onderzoek... denken jullie waarschijnlijk... En dan stuur ik hier in bijlage meteen enige vorderingen door... de aanzet voor een tweede paper waarin een eerste onderdeel van de d.m.v. SPSS gesystematiseerde informatie gebruikt wordt en verder gebouwd wordt aan wat Primary Health Care kan bieden aan Disability Policy. In dit geval gaat het over een betrouwbare en goedkope identificatie van "mensen met een beperking" en vooral van "hun zorgvraag en zorgbehoefte". In Tapori, waar we voor een wijkgezondheidscentrum toch wel meer dan normale aandacht hebben voor mensen met een beperking, betreft dit ongeveer 4 % van ons totaal patiëntenbestand. Dit cijfer komt overeen met een paar fel bekritiseerde nationale studies. Fel bekritiseerd omdat dat cijfer veel te laag zou zijn. Enkele studies zeggen immers dat het cijfer tussen 10 en 15% van de bevolking bedraagt... Dat zijn de meest groots opgezette studies, vaak met grote internationale financiering... Jammer genoeg leidt de analyse tot het besluit dat er in enkele van die laatste studies echt fouten zitten, soms zelfs gewoon optefouten, en dat er vaak verkeerdelijk uitgegaan wordt van vooronderstellingen waarbij het de ontwikkelingslanden zijn die fouten maken en de ontwikkelde landen de standaarden bieden... Een delicaat schrijven dus... waar ik meer dan 100 procent zeker moet

Wel en wee ... (4)

zijn van wat ik zeg.

Verder heb ik de voorbije maanden naast verdere systematisatie en analyse van data ook tijd geïnvesteerd in de aan de gang zijnde sociale discussies en de almaar veranderende organisatie van de zorg voor mensen met een beperking vanuit het nationaal gezondheids- en sociaal beleid. Vanuit een "vooruitstrevende" universiteits- en bedrijfshoek is men de maatschappelijke visie over prenatale diagnostiek (o.a. en eigenlijk vooral van het Downsyndroom) en het diagnosticeren en later ook uitsluiten van "genetisch risico" aan het modelleren. Sinds kort krijgen ze daar rond ook gehoor in het Ministerie van Volksgezondheid. Het nieuwe programma voor mensen met een beperking dat men nu aan het uitproberen is, focust sterk op "genetisch risico" en... het pilootproject wordt, toevallig of niet, o.a. in Pomasqui waar Tapori is, ontwikkeld. Hieromtrent had ik al enkele boeiende gesprekken waarbij ik, op basis van eigen gegevens, vooral veel vragen stelde, o.a. over ethische aspecten, motieven en drijfveren en ook over hoe andere "oplossingen en hulp" kan geboden worden aan mensen die met deze "problematiek" geconfronteerd worden vooral, hoe kan het anders, vanuit het perspectief van de eerstelijnsgezondheidszorg. Ik laat dus van me horen en ben wel vaak de hond in het kegelspel... maar ik word gehoord en tot nog toe mogen we van een positieve samenwerking spreken. Binnenkort zou ik uitgenodigd worden om mijn ervaring als huisarts met andere huisartsen te delen. Enerzijds zou ik liever hebben dat dit nu nog niet komt, maar anderzijds weet ik ook dat je hier het ijzer moet smeden als het heet is... Uitstellen zou "te laat" kunnen betekenen.

Zondag 15 oktober: onze Tapori-dag

Vorige zondag was het inderdaad opnieuw onze Tapori-feest-dag, in het park van Pomasqui... en inderdaad... we zorgden opnieuw voor de dessertjes MAAR ... die fameuze foto waarop velen van jullie reageerden werd enkele jaren geleden gemaakt en door een Ecuadoraanse Tapori-fan "als reclame" op de facebookpagina gezet: pannenkoeken trekken immers aan, zeker die van "oma van de Panne"...

Deze keer maakten we echter geen pannenkoeken... wel een heel lekkere "Europese Proeverij" die bestond uit: een Frans Madeleine-koekje, een Italiaanse panna-cotta-met-yoghurt-ananas-(zelfgemaakte)muesli-en-gember met recept van Jeroen Meus, een amandel-cupcakeske (met receptje van de Vlaamse Peru-vriendinnen van Sarah) en als "crème-de-la-crème" een koekske "melting moment" waarmee je niet kan blijven zeggen

dat de Engelse keuken op niets trekt. Onze bordjes vlogen de deur uit en tegen de middag bijna 100 bordjes uitverkocht... Topsucces dus en de volgende keer maken we het dubbel klaar. Amelie en een schoolvriendinnetje stonden de hele zaterdag paraat en ik was eigenlijk alleen maar "delegerend lid"... terwijl Saulo instond voor de afwas.

Vrijdag 27 oktober: van globalisatie gesproken...

Hier is het aan het donderen en aan het bliksemen dat het gene naam heeft. Dat brengt gelukkig wel verkoeling want over de middag is het hier meer dan 30 graden. Vandaag goede vergadering in Tapori en ook twee "heel" goede leermomenten, o.a. over de aanpak van dat doof-blinde kindje, dit op basis van een document in het Engels, dat we ontvingen van Kentalis, **een Nederlandse** organisatie die op wereldvlak de top of crème-de-la-crème zijn wat het aanpakken van doof-blindheid betreft. Dat document werd gemaakt door een **Noorse v.z.w.** en is een soort basishandleiding voor ouders en begeleiders van doof-blinde kinderen, die uitgewerkt werd om toe te passen in **Malawi**. Er staan heel veel tekeningen in en de tekst vertaalde ik naar het Spaans. En daar werken wij nu in **Ecuador** mee om een **Amerikaanse** moeder met haar geadopteerd **chinese** kindje op weg te helpen... Van globalisatie gesproken en of het efficiënt is... blijkt uit het volgende:

Vorige dinsdag had ik zo'n schoon moment met dat kind- hij heet Yoe - en met zijn moeder. We proberen hem vertrouwd te maken met alle ruimtes en personen in Tapori, een hele opdracht, wetende dat hij nog maar drie is. In de consultatie gebruik ik daarvoor een speciaal speelgoed dat alleen in de consultatie aanwezig is, mijn stethoscoop en ... zijn voeten. Hij loopt immers graag op blote voeten en het speeltapijt dat we in de consultatie liggen hebben is dan ook zalig voor hem, plus ook een duidelijk afgebakend en helemaal veilig terrein. Nu was de speeltijd afgelopen... en deed zijn moeder zijn schoenen weer aan... Maar hij maakte er een blij spelletje van door telkens de ene schoen die al aan was weer af te duwen om weer het speeltapijt te voelen... en daarbij lachte hij zo gelukkig... Zalig om een doofblind-albino-Chineesje zo hartelijk en gelukkig te zien lachen... zodanig dat zijn moeder en ik ook zo moesten lachen: zo een heel gelukkig moment in de consultatie. Bovendien weten we hiermee ook dat hij echt nadenkt en "mee is" en dat hij, zoals vele mensen wel denken, geen verstandelijke beperking heeft... Mooi !!!

Kerstbriefje

Dag allemaal,

Weer is er bijna een jaar voorbij, een jaar waar zoveel in gebeurde en de stroming zo sterk en soms woelig was, zonder veel tijd om uit te rusten en stil te staan om het voorbije te overzien en uit te kijken naar wat komt. Soms had ik het gevoel ge-leefd te worden en te weinig echt te be-leven, voortgestuwd door de stroming en soms onmachtig om de koers zelf te bepalen. Maar als ik dan toch even kan stilstaan, zoals bij het schrijven van dit tekstje, zie ik weinig witte of zwarte vlekken. Het was een jaar VOL LEVEN, waarbij de dagen ingekleurd werden met veel intense kleuren, geen perfecte tekening, dat hoeft ook niet, maar wel met alle kleuren van de regenboog:

Rood vol passie voor alles wat we doen in Taponi, strijden en vechten voor het leven, leven mooier helpen maken, graag leven, met volle teugen

Oranje, de eerste kleuren van de dag wanneer de zon opkomt achter de Cayambe die dan een goud-geel-oranje kroon krijgt. Het is hier ook de kleur van de hemel tegen de avond en van de volle maan. Naar die volle maan kunnen we tegelijkertijd kijken, gewoon met onze ogen, jullie in België 's morgens vroeg terwijl bij ons de nacht pas valt. Dan is oranje het kleur van verbondenheid en vriendschap door de tijd en over grenzen heen

Geel, zoals de ecuadoraanse zon die bijna altijd schijnt en voor schitterend licht zorgt, vol warmte die ervoor zorgde dat er dit jaar heel veel maïs groeide, en nu zorgt voor een overvloed aan mango's, mandarijnen en appelsienen. Onmogelijk om zonder energie te vallen...

Groen van het bos waar Saulo en ik nu en dan gaan wandelen, waar we rust en vrede, harmonie en evenwicht vinden, datgene wat ik onze kinderen in deze toch wel woelige periode van keuzes en verandering en iedereen voor wie dit jaar onrustig was zo toewens

En dan was er ook nog blauw in alle tinten, de kleur van de hemel en van de zee, de kleur van onstuimige liefde en van eerlijkheid en samenhang tussen voelen, denken en handelen, niet altijd gemakkelijk voor wie weinig kansen kreeg. Kansen geven was en blijft één van onze grote opdrachten

Indigo is mijn lievelingskleur, dat eindeloos diepe blauw waar we niet goed vat op krijgen, diepgang in emoties en toewijding. Tekenen ook van geloof dat het allemaal goed komt en, ik kan het niet genoeg zeggen, dat we deel zijn van een groot wonder dat we niet begrijpen, vertrouwen waar ik me graag aan overgeef...

En violet is de poncho van Saulo, ook de kleuren die Lien en Amelie graag gebruiken in hun schilderijtjes, de kleur van schoonheid en intuïtie, verbeelding en artistieke kwaliteiten die de wereld nog mooier maken dan hij al is. Ik koester de herinnering aan de cello, enkele avonden op de Burg in Brugge deze zomer, het warmen van onze handen aan een kaarsje, de tuin van Monet en de denker van Rodin... en nog zoveel meer schoonheid...

We krijgen binnenkort opnieuw een leeg blad met veel hokjes, eentje voor elke dag... Ik wens jullie allemaal een grote doos vol kleurpotloden voor een mooi "nieuw jaar". En voor het nieuwe jaar begint, wens ik jullie ook nog een heel zalig kerstmis, in alle eenvoud en schoonheid, samen met iedereen die je lief is.

Zambiza,
16 november 2017

Inge.

Impressies van een Stagiair Geneeskunde

Ik kreeg de kans om het einde van mijn carrière als studente geneeskunde af te sluiten met een stage huisartsgeneeskunde bij Taporí v.z.w. Een stage die mij heeft verrijkt als student, als toekomstig arts en vooral ook als mens.

De eerste dag...

Na een warme ontvangst bij familie Diaz nam Inge mij maandag mee op één van haar 'gewone werkdagen'. Hoewel achteraf bleek dat ik niet de meest eenvoudige consultaties had mee gevolgd, bleek ook snel dat ik geen doorsnee werkdag zoals in België moest verwachten. Het merendeel van de patiënten die ik die dag zag, had al een lange weg achter de rug en had dan ook een uitgebreid medisch en psychosociaal dossier. Op het eerste zicht leken sommige casussen te complex voor een laatste jaar student, maar Inges enthousiasme en overgave waren aanstekelijk. Tijdens rustigere momenten zaten we samen dossiers uit te pluizen, artikels te lezen en in boeken te neuzen. Het was een interessante afwisseling tussen theorie en praktijk. Met richtlijnen alleen kwam je er vaak niet. In een zorgsysteem dat zijn positieve kanten heeft maar ook zijn gebreken, was het soms lang puzzelen, rondmailen en -bellen om de mensen de hulp te bieden die ze nodig hadden... Maar het gaf voldoening telkens we een stapje verder geraakten.

De dagen nadien kwamen er al wat meer patiënten op consultatie waar ik raad mee wist en af en toe kon ik zelf al eens het woord voeren, waarbij ik op Inge kon rekenen als het Spaans mijn petje te boven ging.

's Middags mocht ik altijd aanschuiven in de keuken van Taporí, samen met de kinderen en de andere werknemers en vrijwilligers. De mensen van Taporí lieten mij vanaf het eerste moment welkom voelen. De uitgelaten sfeer die in de keuken hing, de kinderen die je altijd met knuffels overlaadden, dat zijn momenten waar ik met een glimlach aan terug denk.

Inge nam mij soms ook mee op huisbezoek. Zo kreeg ik een realistisch beeld van wat er zich in Ecuador afspeelt. Sommige verhalen zullen mij voor altijd bij blijven, omdat ze zo hard waren of net heel mooi. In ieder geval waren ze echt.

Na een dag stage kwam ik altijd moe thuis, mijn hoofd vol met nieuwe informatie, maar dankbaar voor de dingen die ik had kunnen zien en beleven. Gelukkig konden we ten huize Diaz gewoon aan tafel aanschuiven, voor de kookkunsten van Saulo, of één van hun dochters. Ik had niet verwacht dat ik mij ergens zo snel thuis zou voelen. Zelfs het dorpje Zambiza voelde vertrouwd toen ik er twee maanden later- na een reis door Ecuador- zou terugkeren.

Wat deze ervaring voor mij zo waardevol heeft gemaakt, is de ontmoeting met mensen die niet opgeven. Mensen die fouten kunnen maken en daar kritisch over kunnen zijn, die altijd opnieuw zullen vechten en elkaar in die strijd gevonden hebben. Het is voor mij een inspiratiebron voor een werk dat nooit af is: het samen leven.

Charlie Nys, najaar 2017

Woordje van Cristina Voorzitster van vzw Tapori

17 de Octubre: "Día internacional del Rechazo a la Miseria"

Desde hace 12 años hemos festejado este conmemorable día, con un festival artístico y gastronómico, en que se sensibiliza a la comunidad de Pomasqui nuestro PROYECTO DE VIDA llamado "Fundación Tapori Paladines de la Felicidad" que durante todo el tiempo luchamos por una justicia social.

En este año lo realizamos el domingo 15 de Octubre, desde las 9:00 hasta las 16:00 horas en el Parque Central de Pomasqui, contamos con la participación musical de: Grupo de Música "Los Rumberos de Pomasqui", "Sobredosis de Pomasqui", "Punto Rojo", "Sensación Star", quienes con mucho entusiasmo nos colaboran y animan a la gente a cantar y bailar, logrando que pasemos día diferente compartiendo entre amigos.

La participación especial del Grupo de Mapaches de Tapori, quienes representaron un baile típico de Ecuador y contamos con la presentación musical de Ismael Ayo, quien anteriormente asistía a Tapori, y el grupo de danza "Yanuncay" nos apoyan por tercer año consecutivo

Aprovechamos el festival para vender deliciosa comida: Hornado, pollo asado, chuleta asada, pizza, colada morada y deliciosos postres ecuatorianos y del país de Bélgica hechos en Ecuador. Toda la comida es preparada por el talento humano de Tapori y por las mamitas de los niños y jóvenes que asisten a Tapori.

Pasamos un momento muy ameno con toda la Familia Tapori. Recuerdos que quedan en nuestro corazón.

Saludos a la distancia.

Cristina

Hierbij een vrije vertaling van het woordje van Cristina, de voorzitter van onze v.z.w.

17 oktober is de Internationale Dag van het Verzet tegen de Extreme Armoede.

Al twaalf jaar vieren we deze herinneringswaardige dag, met een gastronomisch festival en veel artiesten. Op die dag komen we naar buiten met ons LEVENSPROJECT Tapani en nodigen we nog meer mensen van Pomasqui en omstreken uit deel te nemen aan onze strijd voor sociale rechtvaardigheid.

Dit jaar ging het feest door op 15 oktober en in het park van Pomasqui kon iedereen van 9.00 tot 16.00 uur genieten van lekker eten en mooie muziek. Verschillende lokale muziekgroepen, o.a. "Los Rumberos de Pomasqui", "Sobredosis", "Sensación Star" en "Punto Rojo" zorgden ervoor dat er veel gedanst en gezongen werd. Bijzonder was de deelname van de jongeren uit het atelier in Tapani. Zij hebben allemaal een verstandelijke en soms meervoudige beperking. Hun volksdansoptreden werd met luid applaus onthaald. Ismael, een blinde jongen die in zijn kleutertijd vaak naar Tapani kwam en nu naar de gewone school gaat, zorgde met zijn mooie stem en liedjes ervoor dat er menig traantje weggepikt werd. En voor het derde jaar op rij konden we rekenen op de volksdansgroep "Yanuncay", die bestaat uit 15 vrouwen tussen 60 en 80, helemaal en gratis voor niets uit het zuiden van Quito.

Tijdens het festival zorgen wij voor lekker eten: twee varkens die van de avond tevoren in een houtoven gebakken worden, gebakken kip, koteletjes op de barbecue, pizza, "colada morada" (een geurige en mooi paars gekleurde fruitdrank met wel 20 ingrediënten, typisch voor de periode rond Allerheiligen) en... heerlijke dessertjes uit Ecuador en uit België, maar "made in Ecuador". Iedereen die in Tapani werkt en ook vele ouders hielpen van de dag tevoren al mee om alles klaar te maken.

Het festival is een mooie kans om "op een andere dan dagdagelijkse" manier samen te zijn met alle tapani-vrienden. Het werd een heel mooie dag, waarvan we de herinneringen koesteren.

Beste groeten van uit het verre Ecuador.

Cristina.

Mijmeringen

Bij Missiezondag 2017

Missie-zondag, dag van de missies, ook de dag van de zendeling... Het voelt een beetje raar als ik hier dieper over nadenk, dat ik jullie nu schrijf, die naam onwaardig denk ik eerst.

Dit nadenken brengt me ook terug naar mijn kindertijd. Nonkel Valère was een nonkel van mijn vader. Hij was missionaris in de Dominicaanse Republiek. Ik herinner me nog zijn bezoeken bij ons thuis in de Olmenlaan: hij was mager en taai, en we aten dan altijd aan de schone tafel in de living. Ik herinner me maar weinig van wat er toen verteld werd, en ik vind het jammer dat ik toen niet meer vragen stelde over hoe het "ginder" was, wat hij daar deed en hoe hij de mensen probeerde te helpen. Ik herinner me ook zijn brieven, in luchtpostpapier, met grote gekleurde postzegels, en enkele zwart-witfoto's van "nonkel pater met enkele zwartjes". Ik hield ooit één foto voor mezelf. Iets moet me dan toch aangetrokken hebben.

Nochtans zou ik mezelf nu echt niet "missionaris" durven noemen. En voor vrienden en familie in Vlaanderen leek het ook moeilijk. Toen ik naar Ecuador vertrok kreeg ik vooral in het begin de vraag of ik nu ook ontwikkelingshulp ben, of van Artsen zonder Grenzen, of leken-missionaris misschien? Ik leek moeilijk te definiëren en ik wist in het begin ook niet goed te antwoorden. Ik vind nog altijd niet dat ik de mensen van Ecuador moet helpen ontwikkelen. Zij zijn anders... maar helemaal niet onder-ontwikkeld. En Artsen zonder Grenzen was in die tijd vooral bekend voor de urgentie-teams die hulp boden bij rampen. Eenmaal de nood enigszins gelenigd was, trokken zij zich terug, terwijl ik sinds jaar en dag in hetzelfde land en op dezelfde plek woon en werk. En ik draag ook niet actief de blijde boodschap van Jezus uit. Na enige tijd wist ik toch een antwoord: ik ben gewoon Inge. Ik ben gelukkig getrouwd. In Ecuador is onze thuis en we hebben vier flinke dochters. En ik werk als huisarts in Tapori, met hart en ziel.

Eigenlijk heb ik mijn hart gevolgd, de liefde... een "toevallige samenloop van omstandigheden die misschien toch geen puur toeval was". Als huisarts wilde ik graag gewoon goed mijn werk doen, gelijk waar, zoals elke dokter voor zijn of haar patiënten, hen helpen zo gezond mogelijk te zijn en zo goed en gelukkig mogelijk te functioneren in de maatschappij. Voor mij werd dit de Ecuadoraanse maatschappij, in Pomasqui, een dorpje aan de noordelijke rand van de hoofdstad Quito, dat door de uitbreiding van de stad langzaam evolueert naar stadsrand, een grote bidonville... Daar begonnen we in 1994 met wat nu Tapori is, een wijkgezondheidscentrum waar we met 24 mensen werken, met bijzondere aandacht voor mensen met een beperking, voor wie nog heel veel gedaan kan en moet worden. Er wordt immers nog nodeloos veel afgezien. En het is toch onze taak als artsen om nodeloos afzien te verminderen of weg te werken.

Over de boodschap van Jezus wordt in Tapori maar weinig gepraat, noch in de consultaties, noch in het coördinatie-werk van onze v.z.w., noch in het onderzoek dat nu loopt over wat huisartsen, gelijk waar ter wereld, zouden kunnen bijdragen in de zorg voor mensen met een beperking. En eigenlijk ga ik nog maar weinig naar de kerk, alleen nu en dan... om even stil te staan, een kaarsje aan te steken, of als er heel mooi gezongen zal worden, met veel mensen tezamen. Bidden doe ik nog maar weinig, veel te weinig misschien.

Of misschien toch: Ik steek wel vaak een kaarsje aan bij ons Mariabeeldje. Dan weten de kinderen dat er iets niet goed is met iemand... of soms omgekeerd: als er iets heel mooi gebeurt is. Er staan ook altijd bloemkes bij dat beeldje, niet altijd door mij daar gezet. En, nu ik verder denk, het moge dan wel zijn dat we niet vaak letterlijk bezig zijn met het evangelie en het kerkelijk gebeuren, we beleven het evangelie wel vaak, zonder dat we er echt bij stilstaan. Om de proef op de som te nemen, haalde ik bij het schrijven van deze tekst een kinderboek erbij: Het verhaal van Jezus, het nieuwe testament voor kinderen, in het Nederlands, ooit gekregen van mijn ouders... en blijkbaar mooi en belangrijk genoeg om het mee te brengen naar hier. Dat boekje staat vol met mooie verhalen. Het evangelie van Lukas vond ik altijd al het mooiste, misschien omdat hij ook dokter was. De parabels zijn me het meest bijgebleven.

Bij het doorbladeren van mijn kinderbijbel, komen veel Tapori-verhalen naar boven, te beginnen met het kerstverhaal, dat zo schoon naverteld werd door Felix Timmermans in zijn "Kindeke Jezus in Vlaanderen". Ik ben hier in Tapori al vaker de engel Gabriël geweest, om aan jonge tienermeisjes te vertellen dat ze wel degelijk zwanger zijn. En nu en dan hoor ik dan "zoals God het wil" prevelen. Soms ben ik ook het ezeltje, om met mijn auto in spoed een hoogzwangere vrouw naar het ziekenhuis te brengen. Vroeger gebeurde het nogal eens dat er geen plaats was in het ziekenhuis en dat de tocht verdergezet moest worden op zoek naar een warme en droge plek waar het kindje geboren kon worden.

Soms word ik bij een kindje geroepen dat thuis geboren is. Soms is dat heel mooi, een enkele keer is het in erbarmelijke omstandigheden. Eens lag een vrouw die helemaal alleen was bevallen op een rieten mat in een huisje van 12 vierkante meter, achter een plastic gordijn dat vol vliegen zat. Vijf andere kinderen speelden in de kamer. Bij haar lag dat perfecte klein kindje, met alles er op en er aan, geboren in een harde wereld die veel kansen lijkt te beknotten. "Kind toch, waar ben jij nu geboren", schoot door mijn hoofd. In Tapori, aan de overkant van de straat, komt dat kind nu elke dag zijn huiswerk maken, en

ook mooie dingen om mee naar huis te nemen: bloemen in papier, tekeningen, een knutselwerkje voor moederdag. Dat brengt kleur en leven in hun grauwe huisje.

In mijn kinderbijbel volgt dan het verhaal van de kindermoord. Herodes laat ook hier nu en dan van zich horen, soms al van voor de geboorte wanneer een kind niet geboren mag worden, vaak uit schrik van een alleenstaande moeder om er niet meer aan uit te geraken. Soms kan die moeder dan bij ons aan de slag, of helpen we bij het opzetten van een eigen bedrijfje, wat de reden om abortus te plegen verjaagt. Zo kennen we al veel kindjes die, moest het van Herodes afgehangen hebben, er niet waren geweest. Bij de eerste controle van het pasgeboren kindje zegt een mama dan vaak beschroomd iets in de aard van "stel je voor dat hij of zij er niet zou geweest zijn". "Ieder kind komt immers ter wereld met een brood onder zijn arm" is hier een bekend gezegde, en we merken vaak dat het nog waar blijkt te zijn ook, ondanks alle onheils-spellend nieuws over schaarste en tekort. Vroeger, in het begin sloeg Herodes vaak ook ongenadig toe met ziektes die eigenlijk geneesbaar waren. Soms gingen kinderen dood van ondervoeding, door een longontsteking of diarree. Dat gebeurt nu nog zelden, want mensen weten dat ze op tijd naar de dokter moeten komen, ook al kunnen ze op dat moment de consultatie niet betalen.

Ook kinderen met een beperking blijven langer leven dan vroeger. Soms is het wat moeilijker om te weten wat er echt aan de hand is, of is hun behandeling wat ingewikkelder. Maar met wat toewijding en altijd meer willen leren en weten, komt het vaak toch allemaal weer goed. Sommige mensen denken nochtans dat dit toch hopeloos en zinloos is, zoals een prof me tijdens de opleiding "volksgezondheid" die ik hier in Ecuador volgde ooit zei: "Maar je creëert een sociaal probleem door hen te laten overleven. Wie zal voor hen zorgen als hun ouders gestorven zijn? Zij kunnen toch nooit voor zichzelf zorgen en als we daar geld in moeten pompen, houdt dit alleen maar de ontwikkeling van het land tegen."

Herodes probeerde me van slag te brengen. En ik vrees dat mijn antwoord hem irrationeel en naïef zal lijken: Hij zou eens moeten weten hoeveel mooie en intense momenten we beleven in het dagcentrum in Tapani. Henry, een jongeman van 19 met Downsyndroom plukt elke dag een bloempje voor zijn begeleidster in het dagcentrum. Je vraagt je af waar hij ze blijft vinden in het grijze Pomasqui vol onafgewerkte huizen, straten vol auto's en bussen die met hun uitlaatgassen de lucht vervuilen. Het is ook zo mooi om te zien hoe kinderen die nog maar weinig ontwikkelden of met wie je maar weinig contact hebt, dan toch plots "bewust" reageren op de één of andere prikkel... en daar bij lachen. We leerden dat "stappen" niet noodzakelijk alleen en met je eigen benen moet zijn, en dat "zien" niet altijd met de ogen gebeurt. Zou het zo geweest zijn dat de blinde het licht zag en dat de verlamde bedelaar genas, in mijn kinderbijbel? In ieder geval hebben we geleerd dat een "zinvol leven" verre van alleen maar gelijk is aan een "productief, nuttig en zelfstandig leven".

Nochtans moet ik toegeven dat ik soms ook de ongelovige Thomas ben. Twee keer gebeurde het al dat een hersenvliesontsteking keihard toesloeg bij een gezonde peuter, die daarna nog één of twee jaar verder leefde als een plantje, in diepe coma, om dan toch te sterven. Waar plaats je dan het verhaal van het dochttertje van Jairus of de opwekking van de jongen in Naïn? Nochtans, als we allemaal ons uiterste best gedaan hebben, wat niet gelijk is aan therapeutische hardnekkigheid, maar wel aan samen goed zorgen voor en mede-lijden, blijkt het verdriet van de moeders van deze twee kinderen achteraf niet wrokkig, en gaat het langzaam over in warme en zachte herinnering, wetende dat we maar mensen zijn die verre van alles begrijpen.

En als ik het allemaal niet meer begrijp, dan ben ik toch blij dat ik me uit handen kan geven, overgave in Gods handen. Later, ooit misschien zal hij het ons allemaal uitleggen en begrijpen we misschien alles. Dat is mijn troost. Ondertussen kunnen en mogen we in Tapani ons best doen om ieder leven mooi te helpen inkleuren, wat dat leven ook inhoudt. Daarvoor kreeg iedereen talenten mee, talenten die we liefst niet in de grond bewaren. Tapani is immers niet de plek waar je met je armen over elkaar maar gaat zitten afwachten wat er zal gebeuren. Iedereen kan iets en tezamen wordt dat nog veel meer. Dan blijkt vaak dat twee broden en vijf vissen plots de honger van veel meer mensen stillen. We doen wat meer water en zout bij de soep als er onverwacht veel meer commensalen zijn dan tevoren gedacht. En water veranderde al meer dan een keer in wijn die ons hart verblijdde want samenzijn maakt blij en in Tapani wordt er wel vaker eens een danspasje verzet na veel en hard werken.

Dit hoofdstukje zou onvolledig en ondankbaar zijn moest ik er niet bij vertellen dat ons werk naast veel goede wil ook veel middelen nodig heeft. En dan kom ik bij het verhaal van de wonderbare visvangst: een ongelooflijk verhaal over mogen vertrouwen en dankbaarheid voor alles wat we van zoveel mensen, hier en ginder, zomaar krijgen om elke dag opnieuw verder te kunnen gaan. Zo blijkt dat niet alleen bij elke geboorte maar ook verder in het leven er wijzen uit het oosten en herders zijn, die elk naar godsvrucht en vermogen de wereld mooier, warmer en kleurrijker helpen maken.

Ik zou nog lang kunnen doorgaan met verhalen over de tien melaatsen, de verloren zoon, de farizeeërs, over Martha en Maria, de voetwassing... Maar ik denk dat ik genoeg verteld heb voor vandaag, genoeg om jullie ertoe aan te zetten om te kijken hoe het leven van ieder van ons kleine beetje evangelie kan zijn. Dan is iedereen misschien een beetje missionaris, gelijk waar het leven ons naartoe bracht.

Inge, Quito, 7 oktober 2017— (op vraag van de parochiegemeenschap van Moorseele)

KOMEDIE AUTEUR EDDY VAN GINCKEL
REGIE HERMAN BECUE

TANYA

Speranza
HET WARMSTE THEATER

ARGENTA
uw appetijte voor de dorst

www.theatersperanza.be toneel voor het goede doel

AMIGOS DE TAPORI MOORSELE
WOENSDAG 28 FEBRUARI 2018 OM 20u.
SINT-MARTINUS EN SINT-KRISTOFFELKERK
SINT-MAARTENSPLEIN - 8560 MOORSELE

kaarten € 8
via: AGNES BRUNEEL - 056 / 41 03 88
abruneel@scarlet.be

Ten Voordele van Ondermeer Tapori:
<http://theatersperanza.be/wie-zijn-we/goede-doelen/22-tapori>

Kaarten 8 € bij Agnes Bruneel: 056 / 41 03 88 of abruneel@scarlet.be

QUIZ > 16 MAART 2018, 20U

- > Zaal waterweg – St Jozefziekenhuis, Malle
- > inschrijven vanaf eind september 2017

FIETSWEEKEND > 26 - 27 MEI 2018

- > omgeving Scheldeland
- > inschrijven vanaf eind september 2017

TAPORI BENEFIET > 12 MEI 2018

- > binnenkort meer info op www.taporibenefiet.be
- > volg ons op Facebook www.facebook.com/taporibenefiet

En weekend voor het goede doel

Fietstweedaagse en/of wandelweekend langs de Schelde, doorheen ons mooi Scheldeland ten voordele van Taporì.

Fietslussen van 65 km, 45 of 30 km uitgestippeld vanuit de overnachtingsplaats.
Wandellussen van 5, 10, 15 of 20 km tevens uitgestippeld vanuit overnachtingsplaats.

Wanneer

Het weekend van 26-27 mei 2018

Waar

Het Laathof, Hingene

Deelnameprijs

110 Euro per persoon
inbegrepen: één overnachting (op basis van 3 of 4 persoonskamer) met volpension (eerste dag: avondeten, tweede dag: ontbijt en lunchpakket), versnaperingen voor onderweg en sponsoring voor het project van Taporì

Inschrijvingen

Via mail: taporì@hotmail.be,
samen met overschrijving van 110 Euro per persoon op:
Solidariteitswerkgroep AZ Sint Jozef, Malle
BE96 0016 1607 8705

Verdere inlichtingen

Via mail: taporì@hotmail.be
Via telefoon: Hilde Bruneel : 0474 744270

Noteer alvast in de agenda !
BENEFIET-ACTIVITEITEN door DE
VRIENDEN VAN TAPORI
in MALLE-ZOERSEL

SCHRIJF TIJDIG IN !

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

Of via Google
met de trefwoorden
"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM EN VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSCAART ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere—Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)